

ikke vil kunne medføre nogen Erstatningspligt, fordi et direkte økonomisk Tab ikke har kunnet paavises, ligesom det kan være forbundet med Vanskeligheder at benytte sig af et foreløbigt Retsmiddel som Nedlæggelsen af det i § 15, 1. Stk., i Slutningen omtalte Forbud. Det vil i saadanne Tilfælde kunne være af Betydning for den forurettede at faa den paaklagede Handlings Retsstridighed konstateret, hvorfor han bør have en Adgang hertil, idet det gennem Dommen paalægges den indstævnte for Fremtiden at afholde sig fra den paagældende Handling. Dette har vist sig praktisk i adskillige Lande, saaledes bl. a. Tyskland, hvor Loven (jfr. Udtrykket „Unterlassung“) hjemler en saadan Fremgangsmaade, ligesom en lignende Unndladellesklage er optaget i den norske Lov mod utilbørlig Konkurrence af 7. Juli 1922, hvor der siges: „Den, som har handlet i Strid hermed (nemlig Generalklausulen), eller i hvis Tjeneste det er gjort, kan efter Søgmaal tilpligtes at afholde sig derfra“.

III.

I den nuværende Pariserkonventions Art. 10 c findes følgende Bestemmelse:

„Unionslandene forpligter sig til at tilsikre enhver, som tilhører de andre Unionslande, Adgang til de fornødne Retsmidler for med Virkning at kunne undertrykke alle de i Artiklerne 9, 10 og 10 b nævnte Handlinger.

De paatager sig endvidere at tilvejebringe Bestemmelser, der hjemler Organisationer og Sammenslutninger, der repræsenterer de interesserede Industridrivende, Producenter og Handlende, og hvis Eksistens ikke strider mod deres eget Lands Love, at rejse Søgmaal eller henvende sig til de administrative Myndigheder for at undertrykke de i Artiklerne 9, 10 og 10 b nævnte Handlinger i den Udstrækning, som Loven i det Land, hvor Beskyttelsen kræves, hjemler det for Landets egne Organisationer og Sammenslutninger“.

Ligesom Varemærkets Værdi beror paa det Maal af Beskyttelse, som saavel indenlandske som fremmede Landes Lovgivninger tildeler det, saaledes beror Beskyttelsen imod uretmæssig Konkurrence for en væsentlig Del paa de Retsmidler, der af de forskellige Landes Love stilles til Disposition for den forurettede. Den danske Lov mod uretmæssig Konkurrence er i saa Henseende i første Række af de nugældende Love med sine Bestemmelser om Straf, Erstatning, Unndladelse af at foretage de forbudte Handlinger (jfr. Bemærkninger om Generalklausulen m. v.), Forbudsnedlæggelse m. v. I andre Lande som Frankrig og den sig dertil sluttende Gruppe af Lande, kan der i Hovedsagen kun gøres Krav paa Skadeserstatning gældende, medens de Forenede Stater af forfatningsretlige Grunde ikke er i Stand til at tiltræde en international Konvention angaaende strafferetlig eller lignende Forfølgning paa disse Omraader. Man maatte derfor paa Haagerkonferencen indskrænke sig til Vedtagelsen af den i Art. 10 c, 1. Stk., indeholdte, i ret almindelige Udtryk affattede Bestemmelse, der ikke antages at medføre nogen egentlig Pligt for de enkelte Unionslande til at foranstalte særlige Lovforskrifter optagne i Lovgivningen.

Derimod kunde man uden at støde an mod den gældende Lovgivning i de enkelte Unionslande enes om at tilstede Adgang for udenlandske erhvervsmæssige Sammenslutninger til i samme Omfang, det er hjemlet for lignende indenlandske Sammenslutninger, at rejse Søgmaal imod eller ad administrativ Vej føre Klage over Overtrædelser af de Bestemmelser til Undertrykkelse af den uretmæssige Konkurrence, der indeholdes i Konventionens Art. 9, 10 og 10 b.

En Forudsætning herfor er, at de omtalte udenlandske Sammenslutninger paa lignende Maade som de tilsvarende indenlandske repræsenterer de interesserede Industridrivende, Producenter og Handlende, samt at deres Eksistens ikke strider imod Lovene i det Land, hvor de hører hjemme, f. Eks. mod Trustlovgivningen eller lign. i vedkommende Land.

Hvad angaar Spørgsmaalet om udenlandske Sammenslutningers specielle Kompetence til at rejse Forfølgningssag, maa det efter Ordene i Konventionen antages, at Loven i det Land, hvor Sagen skal rejses, er afgørende. Saaledes vil man formentlig i nogle Lande tilstede Adgang til at rejse Sag for udenlandske bredere anlagte Organisationer som f. Eks. Handelskamre, der paa en Gang repræsenterer Handel og Industri, medens man i andre Lande vil kræve som Betingelse, at en snævrere Sammenslutning, der paa mere effektiv Maade repræsenterer det paagældende Fag, inden for hvilket Overtrædelser har fundet Sted, f. Eks. et lauglignende Forbund eller deslige, skal tage sig af Sagen.